

Sygn. akt XXVII Ca 2122/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SR (del.) Miłosz Konieczny**

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2019 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Krajowe Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 15 stycznia 2018 roku, sygn. akt II C 3978/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następującą treść:

„I. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Krajowe Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 400 (czterysta) euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Krajowe Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 947 (dziewięćset czterdzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Krajowe Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXVII Ca 2122/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 stycznia 2019 roku

Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie w niemalże w całości.

Sąd odwoławczy analizując sprawę doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy nie przeprowadził prawidłowo postępowania dowodowego i nie dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego. Sąd Okręgowy za trafny uznał zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dopatrywał się bowiem dowolnej oceny przedstawionych przez strony dokumentów. Podkreślenia wymaga, że jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski nielogiczne, niepoprawne i niezgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu narusza reguły swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie może się ostać. Trzeba mieć przy tym na uwadze, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przepis art. 233 § 1 k.p.c., określający obowiązujące zasady oceny dowodów może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości. Postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy (wartości) dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Zaniechanie zaś wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, czy też pominięcie przez sąd przy wyrokowaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy - nie stanowi o naruszeniu powyższego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02).

Sąd odwoławczy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy doszedł do przekonania, iż (jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku) Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę, nie zwrócił uwagi na przedłożony przez stronę powodową dowód w postaci datowanej na dzień 28.03.2017 r. „Odpowiedzi na reklamację imprezy turystycznej” udzielonej przez jej organizatora (...) Sp. z o.o. w O. (k. 5). Jak natomiast wynika z jej treści cedenci uczestniczyli w organizowanej przez organizatora wycieczce, w której to doszło do opóźnienia w locie. Nie stracili żadnej z przewidzianych dóbr hotelowych, a program imprezy został w całości zrealizowany. W konsekwencji – zważywszy, iż strona pozwana nie zaprzeczyła wiarygodności w/w dokumentu - uprawnione wydaje się przyjęcie stawili się oni na odprawę i odbyli opóźniony lot.

Należy podkreślić jednocześnie, że możliwość wykazania faktu stawiennictwa do odprawy pasażerów stosownie do art. 3 ust. 2a) Rozporządzenia (WE) Nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) Nr 295/91, nie jest ograniczona tylko do przedłożenia karty pokładowej i może być wykazany innymi dowodami.

Nadto, jak wynika z odpowiedzi na pozew i protokołu rozprawy z dnia 15 stycznia 2018 r. strona pozwana zaprzeczyła jedynie, że cedenci odbyli przedmiotowy lot. Odbycie zaś takiego lotu nie jest okolicznością, od której zależy możliwość dochodzenia roszczenia na podstawie rozporządzenia (WE) Nr 261/2004. Taką okolicznością jest stawienie się do odprawy pasażerów stosownie do art. 3 ust. 2a) przywołanego rozporządzenia. Skoro strona pozwana jej nie zaprzeczyła, to na podstawie art. 230 k.p.c. należało przyjąć, że taki fakt miał miejsce. Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, że możliwa jest sytuacja, w której pasażer stawia się na odprawę, ale z uwagi na jakieś okoliczności, np. znaczne opóźnienie lotu, ostatecznie rezygnuje z odbycia tego lotu. Tym samym nie można utożsamiać faktu odbycia / nieodbycia lotu z faktem dokonania odprawy.

Odnośnie żądania zapłaty odsetek od dnia lotu, tj. od dnia 03 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, podlegało one uwzględnieniu od dnia 14 marca 2017 r. Stosownie bowiem do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wysłane pocztą elektroniczną wezwanie do zapłaty dochodzonego roszczenia w

terminie 7 dni został wysłany pozwanemu w dniu 06 marca 2017 r. W konsekwencji należało oddalić roszczenie o odsetki przed 14 marca 2017 r.

Reasumując – zważywszy na całość przeprowadzonych rozważań - Sąd Okręgowy uznał, że apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie niemal w całości, w związku z czym należało zmienić zaskarżony wyrok i orzec co do istoty na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., w pozostałym zakresie apelację oddalając na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu przed Sądem I instancji (, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 30 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda – 900 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł) rozstrzygnięto na mocy art. 100 zd. 2 k.p.c., zważywszy, że powód uległ jedynie co do nieznaczej części swego żądania oraz § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 z późn. zm.).

O kosztach procesu przed Sądem II instancji (, na które złożyły się: opłata sądowa od apelacji – 30 zł i wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda – 450 zł) rozstrzygnięto na mocy art. 100 zd. 2 k.p.c., zważywszy, że powód uległ jedynie co do nieznaczej części swego żądania oraz § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 z późn. zm.).